

vaného nebylo žádného zavinění. Dle první věty § 579 c. ř. s. není nikdo povinen přijati jmenování za rozhodce. Na žalovaného jako státního úředníka se vztahují předpisy § 33 zákona z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. o vedlejších zaměstnání, zejména poslední věta, dle níž každé výdělečné vedlejší zaměstnání je nutno oznámiti jeho úřadu. Podle souhlasného přednesu stran byl žalovaný jmenován za rozhodčího Stavebním družstvem , společenstvem s ručením obmezeným, žalovaný úřad ten přijal bez jakékoliv výhrady. Tvrdí-li žalovaný ve sporu, že přijímaje úřad rozhodčího, byl přesvědčen, že jde o funkci čestnou, pak měl jako úředník dbalý předpisů uvedeného zákona tomuto přesvědčení i zevně dáti výrazu výslovnou výhradou, že proti ustanovení jeho za rozhodce nebude námitek se strany služebního úřadu. Takovýto postup žalovaného by byl loyální ke stranám, a chránil by jej proti případným nárokům ze škody pro případ, kdyby úřad nesvolil k převzetí funkce rozhodčího a stranám v mezidobí vznikly výdaje. Žalovaný nic takového neučinil, ač jediné jemu náleželo, aby si opatřil předem souhlas k převzetí úřadu rozhodčího. Žalobkyně, nemajíc na jmenování žalovaného za rozhodce žádné ingerence, musila býti přesvědčena, když žalovaný při přijetí úřadu žádné výhrady nestanovil, že žalovaný je trvale platným rozhodčím, a že není tudíž žádné překážky, aby neprováděla procesní úkony jí uložené rozhodčím soudem a neřídila se jeho pokyny, s čímž byly pro ni spojeny výdaje. Nelze také tvrditi důvodně, že zákaz ministerstva, aby žalovaný úřad rozhodčího převzal, byl pro něj okolností nepředvídatelnou, poněvadž rozhodnutí úřadu závisí na jeho volné úvaze, a žalovaný musil počítati i s tím, že žádost jeho nebude příznivě vyřízena. V tom, že žalovaný převzal úřad rozhodčího bez jakékoliv výhrady, že neprohlásil, že jej přijímá jen bezplatně, nebo s výhradou souhlasu svého úřadu, — spočívá jeho zavinění — poněvadž tím bylo u žalobkyně vzbuzeno oprávněné přesvědčení o platném ustavení rozhodčího soudu. Jednala-li žalobkyně dle příkazu tohoto rozhodčího soudu, a konala výdaje, a objevilo-li se vše to marným, poněvadž žalovaný dodatečně odstoupil z úřadu rozhodčího v důsledku zákazu ministerstva, je tu i příčinná souvislost mezi činem žalovaného a způsobenou škodou. Odvolací soud, vycházeje z jiného názoru v otázce zavinění žalovaného, nevypořádal se úplně s odvoláními, a proto nemohl ani dovolací soud rozhodnouti, nýbrž musil napadený rozsudek zrušiti (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 14257.

Při předražku mohou podle uvážení soudu jako jistota býti připuštěny též vkladní knížky domácí spořitelny, hospodářské nebo jiné záložny neb i jiných peněžních ústavů v § 56 c. ř. s. nejmenovaných.

(Rozh. ze dne 21. března 1935, R II 104/35.)

První soud nepřijal předražek, nabídnutý B. K. ve vkladních knížkách M. banky v B. a Spořitelního a záloženského spolku v P. s odůvodněním, že nejde o tuzemské papíry, které se hodí k soudní ji-

stotě. Re k u r s n í s o u d ke stížnosti vymahajícího věřitele změnil usnesení prvního soudu a předražek na soud přijal.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Poněvadž § 196 ex. ř. zmiňuje se jen všeobecně o cenných papírech, které se hodí k soudní jistotě, jest při předražku vzhledem k § 78 ex. ř. přihlížeti k § 56 c. ř. s., podle něhož mohou podle uvážení soudu pro opatření jistoty býti připuštěny též vkladní knížky některé domácí spořitelny, hospodářské nebo jiné záložny nebo i jiných peněžních ústavů zde nejmenovaných (arg. »zejména«). Tím byla soudům ponechána jistá volnost při posuzování jistoty. Prvý soud nabídnutý předražek zamítl, protože prý složené vkladní knížky M. banky v B. a Spořitelního a záloženského spolku v P. nejsou domácí cenné papíry, které se hodí k soudní jistotě po rozumu § 196 ex. ř. a § 56 c. ř. s. Toto opominutí prvního soudu napravil soud rekursní, když shledal v těchto složených vkladních knížkách dostatečnou jistotu.

Čís. 14258.

S hlediska devisových předpisů není překážky, aby povolená exekuce byla vykonána. Předpisy tyto přicházejí v úvahu teprve, má-li podle výsledků exekuce dojít k uspokojení pohledávky vymahajícího věřitele.

(Rozh. z 21. března 1935, R III 51/35; důvody viz Úr. sb. č. 2024.)

Čís. 14259.

Z pojištění proti úrazu, jež se podle pojišťovacích podmínek nevztahuje na úraz při používání silostroje, jsou vyloučeny jen škody, které v konkrétním případě vznikly skutečně jen použitím silostroje.

(Rozh. ze dne 22. března 1935, Rv I 777/33.)

Žalobce pojistil se u žalované pro úraz u vykonávání kancelářské a obchodní činnosti jako zasílatele. Dne 10. srpna 1931 utrpěl úraz tím, že naň najelo osobní auto, když stál rozkročmo nad motocyklem a odňalo mu nohu v lýtku. Nyní domáhá se na žalované pojišťovně vyplacení pojistného, tvrdě, že nastal pojistný případ. N i ž š í s o u d y zamítly žalobu, p r v ý s o u d z těchto d ů v o d ů. Podle § 3 všeob. poj. podmínek platí pojištění pro úrazy u výkonu činnosti pojištěncovy v povolání, jakož i pro úrazy denního života. Podle bodu P čl. 4 jest zapotřebí pro zahrnutí jinaké činnosti sportovní zvláštního ujednání, stejně tak jako pro zahrnutí úrazu při používání kol a silostrojů, vzdu-